

forslag ville bidrage til en reduktion af rustningerne.

Efter at have nævnt den sovjetrussiske beslutning om fra 15. december 1955 at reducere landets militære styrker med 640 000 mand og udtrykt håb om, at også andre magter ville foretage nedskæringer, kom Molotov ind på spørgsmålet om militære baser. Sovjetunionen havde, udtalte han, tidligere kun haft 2 baser i andre lande; den ene base i Port Arthur var nu afgivet til Kina, og den anden, Porkkala-basen, ville blive opgivet inden årets udgang. Disse handlinger gav Sovjetunionen grund til at opfordre andre lande til også at opgive deres baser. Molotov redegjorde derefter for de på Genèvekonferencen fremsatte sovjetiske forslag om et europæisk sikkerhedssystem og de nylig stedfundne forhandlinger mellem Vesttyskland og Sovjetunionen. Det var efter disse begivenheder klart, at det tyske problem som helhed ville finde sin løsning ved oprettelsen af et paneuropæisk sikkerhedssystem.

Derefter omtaltes Formosaspørgsmålet, Kinas repræsentation i FN, Koreaspørgsmålet og situationen i Indokina. Det var et alvorligt handicap for en løsning af Koreaspørgsmålet, at den sydkoreanske regering ikke gjorde nogen hemmelighed af, at den forberedte aggression mod Nordkorea. I Sydvietnam havde myndighederne nægtet at deltage i forhandlinger om de almindelige valg, som er forudsat i våbenhvileoverenskomsten. Sovjetunionen ventede, at der ville blive taget skridt til at opfylde aftalens bestemmelser på dette punkt.

Der var efter Sovjetunionens mening ikke grund til at revidere FN-pagten, og Sovjet fandt ikke en indkaldelse af en revisionskonference tilrådelig. Der var ikke fejl i pagten, men i dens anvendelse. I denne forbindelse fandt Sovjetregeringen det rimeligt tydeligt at erklære, at det var nødvendigt at forøge sikkerhedsrådets indflydelse. Det havde ikke fungeret i fuldt omfang og var ofte blevet forbigået i spørgsmål, som det netop burde havde beskæftiget sig med.

Molotov udtalte videre, at den sovjetiske delegation var villig til at støtte en samtidig optagelse som nye medlemmer af „de 16 lande, som har ansøgt om medlemsskab“, og

fremsatte sluttelig et resolutionsforslag svarende til det under nr. 66 på dagsordenen optagne punkt (se spalte 509).

Den canadiske delegerede, *P. Martin*, påpegede i sin tale, at stormagterne i Genève havde vist vejen henimod afspænding. Det stod nu til plenarforsamlingen at leve op til dette eksempel. Den canadiske regering havde tidligere udtrykt sin store interesse for præsident Eisenhowers nedrustningsplan, og den canadiske delegation konstaterede derfor med glæde, at udenrigsminister Molotov i sin tale i plenarforsamlingen havde ydet Eisenhower sin anerkendelse. Den delegerede kom under en omtale af spørgsmålet om optagelse af nye medlemmer ind på Molotovs udtalelser om dette spørgsmål (se ovenfor). Såvidt Canada vidste, havde 21 stater søgt om medlemsskab, og hvis man udelukkede de stater, hvis territorium er delt, måtte der restere 17 kandidater og ikke 16 som nævnt af den sovjetrussiske udenrigsminister*). Den canadiske regering stolede på, at Molotov ville undersøge dette spørgsmål igen og finde det muligt at foretage denne vigtige ændring.

Den franske udenrigsminister, *Antoine Pinay*, udtalte, at Frankrig agtede at gøre Marokko til en moderne, demokratisk og suveræn stat forbundet med Frankrig i en frivillig anerkendt fælles afhængighed. Den franske regering havde banet vejen for dannelsen af en repræsentativ marokkansk regering, med hvilken der kunne forhandles om reformer. En sådan regering ville blive dannet, og reformer ville blive gennemført. Det var dog ganske klart, at en sådan udvikling ikke kunne gennemføres, medens lidenskaberne rasede; en konstruktiv udvikling ville kun blive forsinket ved indblanding udefra og fornedret ved opfordringer til anvendelse af vold. Pinay anmodede indtrængende plenarforsamlingen om at overveje, hvilke følger en eventuel skabelse af kaos i fransk Nordafrika kunne få. Ville ikke selve det vestlige samfund og dets sikkerhedssystem blive berørt deraf?

Tysklands enhed betragtede den franske regering som en væsentlig betingelse for en tilbagevenden til normale tilstande i Europa. Den mulighed var blevet nævnt, at en genforening efterhånden kunne ske ved en

*) Spaniens ansøgning forelå på dette tidspunkt endnu ikke.